

Παιδιά σε Κίνηση

Γνωστικό Αντικείμενο:

Ιδιότητα του Πολίτη, Διαπολιτισμική Εκπαίδευση, Γεωγραφία

Μαθησιακά Αποτελέσματα:

- Να γίνει κατανοητό το ποια είναι η ζωή των ανθρώπων που αναγκάζονται να αφήσουν το σπίτι τους
- Να γίνει κατανοητό το ότι η μετανάστευση έχει επηρεάσει και συνεχίζει να επηρεάζει τους πάντες

Προετοιμασία:

- Διαμορφώστε την τάξη για την προβολή της ταινίας
- Εκτυπώστε αρκετά σελ ερωτήσεων για κάθε ομάδα μέσα στην τάξη
- Εκτυπώστε μία από τις φωτογραφίες με κείμενο στο πλάι και ζητήστε από κάθε ομάδα να την επεξεργαστεί
- Σχεδιάστε την εργασία για το σπίτι

Συνολικός χρόνος:

60
ΛΕΠΤΑ

Ηλικίες:

5-18
ΕΤΩΝ

Δράσε για τους Παγκόσμιους Στόχους

Ως εκπαιδευτικοί έχετε τη δύναμη να κατευθύνετε τη θετική ενέργεια των μαθητών και να τους βοηθήσετε να πιστέψουν ότι δεν είναι αδύναμοι, ότι η αλλαγή είναι δυνατή και ότι μπορούν να την κάνουν να συμβεί.

Taking Action - Right Now:

Οι μαθητές μπορούν να γράψουν στους τοπικούς εκπροσώπους της κυβέρνησης, να τους πουν γιατί οι Παγκόσμιοι Στόχοι είναι τόσο σημαντικοί για το μέλλον τους και να τους ρωτήσουν ποια είναι η δράση τους για συγκεκριμένους Στόχους.

Taking Action - Deeper Engagement:

Για πιο αποτελεσματική μάθηση, αλλά και για μεγαλύτερο αντίκτυπο, οι μαθητές μπορούν να συμμετάσχουν σε projects με την τοπική τους κοινότητα μέσω των οποίων θα φέρουν την αλλαγή επιδιώκοντας την επίτευξη των Στόχων. Ανατρέξτε στο https://inactionforabetterworld.com/wp-content/uploads/2019/11/Turning-Learning_final-min.pdf

Στόχος: Να εξερευνήσουμε τις ζωές των «πληθυσμών που μετακινούνται», των προσφύγων και των μεταναστών

Στόχοι: Τα παιδιά...

- Θα μάθουν για τους «πληθυσμούς που μετακινούνται», τους πρόσφυγες, τους μετανάστες, τους αιτούντες άσυλο και τους εκτοπισθέντες.
- Θα εξερευνήσουν τη συμπεριφορά τους και θα κατανοήσουν ποια είναι η ζωή των ανθρώπων που αναγκάζονται να αφήσουν το σπίτι τους.

Πόροι και σύνδεσμοι πλαισίωσης:

[Understanding Syria: From Pre-Civil War to Post-Assad](#) - (Κατανοώντας τη Συρία: Από την Προεμφυλιακή Περίοδο στη Μετά Άσαντ εποχή) Άρθρο του «The Atlantic»

[Melissa Fleming: How to help refugees rebuild their world](#) - (Melissa Fleming: Πώς να βοηθήσουμε τους πρόσφυγες να ξαναχτίσουν τον κόσμο τους) - Ομιλία στο TED

Θα χρειαστείτε: Φωτογραφίες και φύλλα ερωτήσεων

Σημείωση για τον Εκπαιδευτικό: Πολλοί άνθρωποι, μεταξύ των οποίων και παιδιά, μιλούν για την προσφυγική και μεταναστευτική κρίση που ξεδιπλώνεται στην Ευρώπη τελευταία. Στόχος του σχεδίου μαθήματος είναι μια σύντομη εισαγωγή στις ζωές των παιδιών από τη σκοπιά του πρόσφυγα και του μετανάστη. Θα βοηθήσει το να έχουν τα παιδιά χρόνο να το συζητήσουν σε δύο διδακτικές ώρες.

Κάποιο από το περιεχόμενο μπορεί να προκαλέσει έντονα συναισθήματα, γι 'αυτό, είναι σημαντικό να προετοιμάσετε τα παιδιά πριν από το μάθημα και να τους δώσετε χρόνο να συζητήσουν τα συναισθήματα ή τις απόψεις τους σχετικά με το θέμα, ειδικότερα εάν υπάρχουν αιτούντες άσυλο ή παιδιά πρόσφυγες στην τάξη.

5λ

Προβολή:

Μικρότερα Παιδιά [Three years in Za'atari Refugee Camp](#) - (Τρία χρόνια στο Camp Προσφύγων του Ζάταρι) - 2015
Μεγαλύτερα Παιδιά [Children on the Move](#) (Παιδιά σε Κίνηση)
Συζητήστε τους παρακάτω ορισμούς με την τάξη.

25λ

Εισαγωγή:

Φανταστείτε να γινόταν η χώρα σας εμπόλεμη ζώνη. Φανταστείτε να έπρεπε να αφήσετε το σπίτι σας, τους φίλους σας και το μεγαλύτερο μέρος της οικογένειάς σας. Φανταστείτε να αφήνετε πίσω τα κατοικίδια σας και τα περισσότερα από τα υπάρχοντά σας. Φανταστείτε να μην ξέρετε ποιος θα σας δώσει το επόμενο γεύμα σας ή πότε (εάν ποτέ) θα ξαναβιώσετε ασφάλεια. Φανταστείτε να σας εξαναγκάζουν να πάτε κάπου, χωρίς να ξέρετε αν θα φτάσετε, αν εσείς και οι οικογένειά σας θα είστε ευπρόσδεκτοι και εάν θα μπορέσετε να επιβιώσετε. Φανταστείτε να ζείτε σε ένα μέρος με διαφορετική γλώσσα ή χωρίς εγκαταστάσεις που θα σας κάνουν να νιώσετε άνετα. Σε μικρότερες ομάδες, χρησιμοποιήστε τα επόμενα 10-15 λεπτά για να φανταστείτε πώς μπορεί να είναι η ζωή για έναν πρόσφυγα ή μετανάστη.

Ομαδική Εργασία: Χωρίστε τους συμμετέχοντες σε μικρότερες ομάδες. Δώστε σε κάθε ομάδα μια φωτογραφία και το σετ των ερωτήσεων. Ζητήστε τους να απαντούν στις ερωτήσεις με τη σειρά, με βάση τη φωτογραφία και την ιστορία του προσώπου που τους έχει δοθεί. Τις φωτογραφίες και τις ερωτήσεις μπορείτε να τις βρείτε στις επόμενες σελίδες.

Ζητήστε από τους συμμετέχοντες να μεταφέρουν τα συμπεράσματα της συζήτησής τους στην ολομέλεια.

5λ

Κλείσιμο: Πολλά από αυτά που συζητήθηκαν σήμερα προκαλούν έντονα συναισθήματα. Ένας τρόπος να διαχειριστείτε την αναστάτωσή σας, είναι να δράσετε συμβάλλοντας στη βελτίωση της κατάστασης. Δεν είναι ανάγκη η δράση να είναι κάτι μεγάλο. Μπορεί κανείς να σκεφτεί μια δράση που θα μπορούσε να κάνει;

Πριν φύγετε, γράψτε σε ένα κομμάτι χαρτί ένα συναίσθημα ή μια σκέψη που θα θέλατε να αφήσετε στην τάξη πριν φύγετε.

10λ

Στο Σπίτι: Επιλέξτε μία από τις παρακάτω ασκήσεις

Διαβάστε το παρακάτω απόσπασμα και γράψτε έναν σύντομο αναστοχασμό (λίγες παραγράφους) για το πώς αυτό συνδέεται με ό,τι συζητήσαμε σήμερα.

«Ο σύγχρονος άνθρωπος έχει φέρει ολόκληρο τον κόσμο σε ένα εκπληκτικό κατώφλι για το μέλλον. Έχει φτάσει σε νέες και θαυμαστικές κορυφές επιστημονικής προόδου. Έχει φτιάξει μηχανές που σκέπτονται και όργανα που παρατηρούν τα απροσμέτρητα πεδία του διαστημικού χώρου. Έχει κατασκευάσει γιγάντιες γέφυρες που γεφυρώνουν τις θάλασσες και πελώρια κτίρια που φιλούν τον ουρανό. Τα αεροπλάνα του και τα διαστημόπλοιά του έχουν εκμηδενίσει τις αποστάσεις, έχουν αλυσοδέσει τον χρόνο κι έχουν σκαλίσει οδούς που περνούν μέσα από τη στρατόσφαιρα. Αυτή είναι η εκθαμβωτική εικόνα της επιστημονικής και τεχνολογικής προόδου του σύγχρονου ανθρώπου.

Ωστόσο, παρά τα θαυμαστικά αυτά βήματα στην επιστήμη και στην τεχνολογία, και τα ακόμη περισσότερα που έρχονται, λείπει κάτι βασικό. Υπάρχει ένα είδος φτώχειας του πνεύματος που έρχεται σε έντονη αντίθεση με την επιστημονική και τεχνολογική μας αφθονία. Όσο πιο πλούσιοι έχουμε γίνει υλικά, τόσο φτωχότεροι έχουμε γίνει ηθικά και πνευματικά. Έχουμε μάθει να πετάμε στον αέρα σαν πουλιά και να κολυμπάμε στη θάλασσα σαν ψάρια, αλλά δεν έχουμε μάθει την απλή τέχνη του να ζούμε μαζί σαν αδέρφια.»

Απόσπασμα από την ομιλία αποδοχής του Βραβείου Nobel του Martin Luther King

Στην ειδησεογραφία: Ο Daniel Etter για τους New York Times

Ο Laith Majid, Σύριος πρόσφυγας από το Deir Ezzor, ξεσπά σε δάκρυα χαράς, κρατώντας στην αγκαλιά του τον γιο του και την κόρη του, αφού έφτασαν στην Κω με ασφάλεια. Η ομάδα διέσχισε τη θάλασσα από την τουρκική πόλη Bodrum και, ενώ ήταν εν πλω, η πλαστική βάρκα τους, με 15 στριμωγμένους άνδρες, γυναίκες και παιδιά, άρχισε να χάνει αέρα.

Αυτή είναι μια φωτογραφία της επακόλουθης ασφαλούς άφιξής του, μαζί με την οικογένειά του, στο Βερολίνο, όπου θα έχει τη δυνατότητα να φτιάξει ένα νέο μέλλον γι' αυτόν και την οικογένειά του.

Ο Laith Majid και η σύζυγός του, Nada Adel (43 ετών), μαζί με τους γιους τους Moustafa (18 ετών), Ahmed (17 ετών), Taha (9 ετών) και την κόρη τους Nour (7 ετών), την οποία αναγνωρίζουμε από την πρώτη φωτογραφία.

Γράψτε μια δυο παραγράφους με τις σκέψεις σας γι' αυτές τις δύο φωτογραφίες.

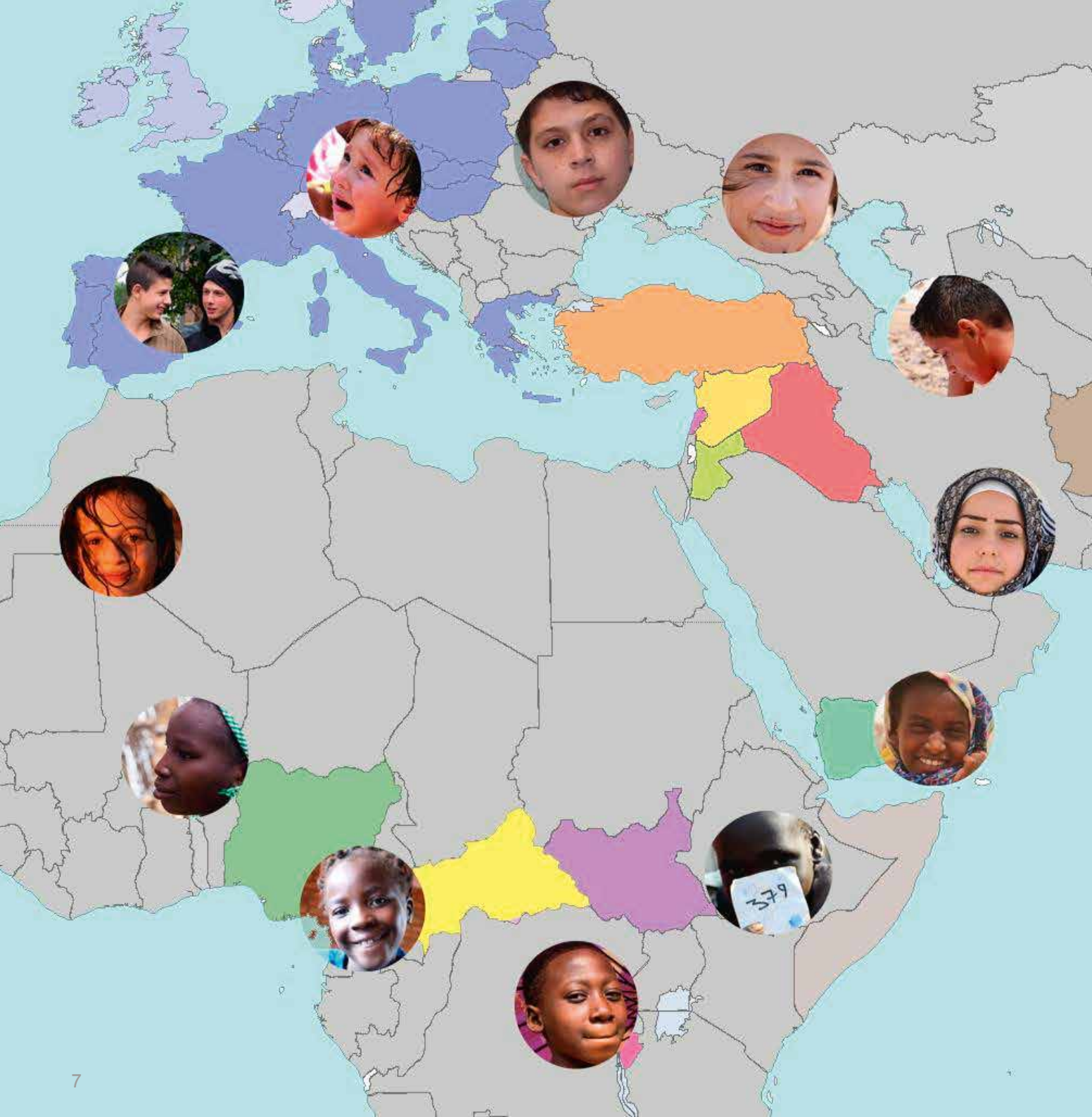
Ορισμοί

Word	Ορισμός
Πρόσφυγας	Το άτομο που εγκατέλειψε τη χώρα του για να διαφύγει πόλεμο ή δίωξη και δεν μπορεί να επιστρέψει λόγω αυτού. Δια νόμου, οι πρόσφυγες δεν μπορούν να σταλούν πίσω στις χώρες τους, όπου η ζωή τους θα κινδυνεύσει ή όπου θα απειληθεί η ζωή ή η ελευθερία τους. Ωστόσο, αυτό πρέπει να το αποδείξουν , κάτι που είναι δύσκολο, εάν έφυγαν χωρίς έγγραφα ταυτότητας, όπως το διαβατήριο ή το πιστοποιητικό γέννησης.
Μετανάστης	Το άτομο που μετακινείται από μια χώρα σε μια άλλη για λόγους διαφορετικούς από αυτούς του πολέμου ή της δίωξης . Οι μετανάστες μπορεί να διαφεύγουν λόγω ακραίας φτώχειας, έμφυλης βίας, να προσπαθούν να επανενωθούν με την οικογένειά τους ή να αναζητούν καλύτερες ευκαιρίες και δουλειά.
Αιτών Άσυλο	Το άτομο που αναζητά ασφάλεια και προστασία σε άλλη χώρα και περιμένει την απόφαση στην αίτησή του για την αναγνώριση της ιδιότητας του πρόσφυγα . Εάν δεν του αναγνωριστεί η ιδιότητα του πρόσφυγα, απελαύνεται, εκτός εάν λάβει άδεια παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους.
Εκτοπισμένος	Το άτομο που εξαναγκάστηκε να αφήσει το σπίτι του λόγω πολέμου, φυσικής καταστροφής ή δίωξης. Σύμφωνα με τα Ηνωμένα Έθνη, υπάρχουν 60 εκατομμύρια εκτοπισμένα άτομα στον κόσμο. Το 2014, εκτοπίζονταν 42.500 άτομα την ημέρα. Η Συρία είναι η μεγαλύτερη πηγή στον κόσμο όσον αφορά τους ανθρώπους που μετακινούνται εσωτερικά (7,6 εκ.) και τους πρόσφυγες (3,88 εκ. στο τέλος του 2014). Το Αφγανιστάν (2,59 εκ.) και η Σομαλία (1,1 εκ.) είναι οι επόμενες μεγαλύτερες πηγές προσφύγων.

Βγάλτε φωτοτυπία αυτήν τη σελίδα για να δώσετε μία σε κάθε ομάδα. Κόψτε τις ερωτήσεις και δώστε ένα σετ σε κάθε ομάδα.

Τι νομίζεις ότι σκέπτεται το άτομο στη φωτογραφία;	Πώς νομίζεις ότι νιώθει το άτομο στη φωτογραφία;	Τι νομίζεις ότι έχασε το άτομο στη φωτογραφία;	Τι νομίζεις ότι θα ήθελε να κάνει το άτομο στη φωτογραφία;
Από πού νομίζεις ότι έχει έρθει το άτομο στη φωτογραφία;	Πού νομίζεις ότι θα ήθελε να είναι το άτομο στη φωτογραφία;	Τι θα ήθελες να πεις στο άτομο στη φωτογραφία;	Πώς νομίζετε ότι ήταν το ταξίδι τους μέχρι εκεί που βρίσκονται τώρα;
Τι νομίζεις ότι νοσταλγεί περισσότερο το άτομο στη φωτογραφία;	Τι νομίζεις ότι νοσταλγεί το άτομο στη φωτογραφία;	Τι νομίζεις ότι έχει ανάγκη το άτομο στη φωτογραφία;	Ποια ανθρώπινα δικαιώματα/δικαιώματα του παιδιού παραβιάζονται;
Τι νομίζεις ότι θέλει το άτομο στη φωτογραφία;	Πώς νομίζεις ότι είναι το μέρος όπου μένει το άτομο στη φωτογραφία;	Πόσος χρόνος νομίζεις ότι θα χρειαστεί για να έχει και πάλι το άτομο στη φωτογραφία μια κανονική ζωή;	Πότε νομίζεις ότι ήταν η τελευταία φορά που πήγε σχολείο το άτομο στη φωτογραφία;
Τι νομίζεις ότι θέλει να γίνει όταν μεγαλώσει το άτομο στη φωτογραφία;	Τι έχεις κοινό με το άτομο στη φωτογραφία;	Τι νομίζεις ότι ονειρεύεται το άτομο στη φωτογραφία;	Τι νομίζεις ότι έκανε χθες το άτομο στη φωτογραφία;

«Η ιδέα ότι κάποιες ζωές αξίζουν λιγότερο είναι η αιτία όλων των κακών του κόσμου.»
Paul Farmer

Παγκοσμίως, ένας στους 122 ανθρώπους είναι αυτήν τη στιγμή πρόσφυγας, άτομο που έχει εκτοπισθεί στο εσωτερικό της χώρας ή αιτών άσυλο. Εάν αυτός ήταν ο πληθυσμός μιας χώρας, θα ήταν ο 24ος μεγαλύτερος του κόσμου. Αυτό είναι το αποτέλεσμα ετών συνεχόμενων συγκρούσεων και οδύνης. Πολλοί οργανισμοί βοήθειας δεν έχουν πλέον τους οικονομικούς πόρους να υποστηρίξουν τους διαρκώς αυξανόμενους αριθμούς. Το Παγκόσμιο Επισιτιστικό Πρόγραμμα μείωσε στο μισό το βοήθημα για τους Σύριους πρόσφυγες στις γειτονικές χώρες. Οι γείτονες χώρες της Συρίας έχουν υποδεχτεί την πλειονότητα των ανθρώπων που διέφυγαν τις συγκρούσεις. Με τις συνθήκες να χειροτερεύουν, χιλιάδες Σύριοι πρόσφυγες προσπαθούν να φτάσουν στην Ευρώπη, με πολλούς από αυτούς να επιχειρούν επικίνδυνα θαλάσσια ταξίδια.

Συνήθως, παραπάνω από το 50% κάθε πληθυσμού προσφύγων είναι παιδιά. Τα παιδιά πρόσφυγες, πρώτα και πάνω απ' όλα είναι παιδιά, και ως παιδιά, τα δικαιώματά τους πρέπει να γίνονται σεβαστά. Ως πρόσφυγες, διατρέχουν ιδιαίτερους κινδύνους. Είναι πιο ευάλωτα σε ασθένειες, κακή διατροφή και σωματικούς τραυματισμούς. Χρειάζονται την υποστήριξη των μεγάλων, όχι μόνο για τη φυσική τους επιβίωση, αλλά και για την ψυχολογική και κοινωνική τους ευεξία. Τα παιδιά αναπτύσσονται και, εάν παραλειφθούν βασικά στάδια της ανάπτυξής τους, αυτό μπορεί να αποβεί επιζήμιο για πάντα ως προς τη σωματική και την ψυχονοητική τους υγεία. Καθώς οι συγκρούσεις και η κρίση επιμένουν, τα παιδιά μπορεί να χάσουν την παιδική τους ηλικία. Πρέπει να συνεργαστούμε για να το αποτρέψουμε αυτό και για να διασφαλίσουμε τον σεβασμό των δικαιωμάτων αυτών των παιδιών - και όλων των παιδιών - παντού.

26 Αυγούστου 2015: Ένα μικρό παιδί κλαίει, ενώ το παρηγορεί ένας άνδρας και ενώ κοιτάζει έναν αξιωματούχο των ειδικών αστυνομικών δυνάμεων της Πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας, στην πόλη Gevgelija. Ένα κοριτσάκι στέκεται δίπλα.

Στα τέλη του Αυγούστου του 2015, στην Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της **Μακεδονίας**, καταγράφηκαν περισσότερα από 52.000 άτομα από την αστυνομία, στα σύνορα, στην πόλη Gevgelija, όπου έμπαιναν από την Ελλάδα, από τον Ιούνιο του 2015. Από τον Ιούλιο του 2015, ο αριθμός των προσφύγων και των μεταναστών που διέρχονταν από τη χώρα αυξήθηκε σε περίπου 2.000 με 3.000 άτομα την ημέρα. Οι γυναίκες και τα παιδιά υπολογίζονται τώρα στο ένα τρίτο των αφίξεων. Ένα εκτιμώμενο 12% των γυναικών είναι έγκυοι. Πολλά άτομα εγκαταλείπουν τις συγκρούσεις και την ανασφάλεια στις χώρες τους, όπως το Αφγανιστάν, το Ιράκ, το Πακιστάν και η Αραβική Δημοκρατία της Συρίας.

Υπάρχουν παιδιά όλων των ηλικιών που ταξιδεύουν με τις μητέρες τους. Ορισμένα είναι ασυνόδευτα, ηλικίας 16–18 ετών, που ταξιδεύουν σε ομάδες με φίλους τους. Φτάνουν στη χώρα από την Ελλάδα, διέρχονται από τη Σερβία και την Ουγγαρία, απ' όπου σκοπεύουν να προσεγγίσουν άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

21 Ιουλίου 2015: Η Maryam, 10 ετών, στη Rafah, στη νότια **Λωρίδα της Γάζας**. «Ζω σε ένα μικρό σπιτάκι στο camp προσφύγων στο Khan Younis. Το καλοκαίρι, κάνει πάρα πολλή ζέστη μέσα και, έξω, δεν υπάρχει χώρος για παιχνίδι, γιατί υπάρχει πολύς κόσμος στο camp. Μου αρέσει να έρχομαι στη θάλασσα, όπου μπορώ να παίξω και να διασκεδάσω, αλλά είναι μακριά από το σπίτι μου. Εύχομαι να έχουμε ένα πάρκο και μια παιδική χαρά μια μέρα στο camp.» Τα Παλαιστίνια παιδιά στη Γάζα συνεχίζουν να προσπαθούν να ανακάμψουν από τις καταστροφικές επιπτώσεις των εχθροπραξιών του παρελθόντος, που κράτησαν 51 ημέρες, συνθήκες που επιδεινώνονται από τον αργό ρυθμό της ανοικοδόμησης. Τα παιδιά άνω των έξι ετών έχουν πλέον γίνει μάρτυρες τριών συγκρούσεων στη σύντομη ζωή τους, ενώ τα παιδιά ηλικίας 10 ετών ή λιγότερο έχουν γνωρίζει τη ζωή στη Γάζα μόνο υπό συνθήκες κλεισίματος των συνόρων. Μέχρι και σήμερα, υπάρχουν περισσότερα από 308.000 χιλιάδες παιδιά που έχουν ανάγκη ψυχολογικής στήριξης. Πολλά συνεχίζουν να ζουν στα χαλάσματα. Η ανοικοδόμηση περισσότερων από 12.600 μονάδων στέγασης που καταστράφηκαν ολοσχερώς δεν έχει ακόμη ξεκινήσει, παρατείνοντας την ταλαιπωρία 100.000 ανθρώπων, μισοί από τους οποίους είναι παιδιά. Οι οικογένειες αγωνίζονται να τα βγάλουν πέρα, με ένα από τα υψηλότερα ποσοστά ανεργίας στον κόσμο, 44%. Το 80% του πληθυσμού βασίζεται στην ανθρωπιστική βοήθεια και έχουν περιορισμένη ή καθόλου πρόσβαση σε βασικά αγαθά, όπως ο ηλεκτρισμός και το καθαρό νερό (περισσότερο από το 95% του νερού του υδροφόρου ορίζοντα της Γάζας είναι ακατάλληλο για κατανάλωση από τον άνθρωπο) σε έναν θύλακα, όπου ο μισός πληθυσμός είναι παιδιά.

18 Ιουλίου 2015: Η Sabah, 10 ετών, στο camp προσφύγων του Markazi για τους **Υεμένιους**, στο Obock, στο **Djibouti**. Οι ισχυροί άνεμοι σκόνης είναι σύνηθες φαινόμενο στο Djibouti κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού. Ζούσαν μια κανονική ζωή στην Υεμένη μέχρι να ξεσπάσει ο πόλεμος. Τον Μάρτιο, επέστρεφαν από την Υεμένη, μετά από μια επίσκεψη στη Σομαλία, που είναι η πατρίδα της μητέρας της. Ο πόλεμος μαινόταν ήδη, αλλά κατάφεραν να φτάσουν στην περιοχή που έμεναν, μόνο που το σπίτι τους δεν ήταν πια εκεί. Είχε ισοπεδωθεί από πυραύλους.

Μετά, ήρθαν οι πολεμιστές Houthis, οι οποίοι τους είπαν ότι δεν μπορούν να φύγουν. Ότι θα έπρεπε να πεθάνουν εκεί. «Αλλά καταφέραμε να δραπτεύσουμε με τη βάρκα του θείου μου.» Ήταν ένα ταξίδι που κράτησε μια μέρα και, με τα δυνατά κύματα, μια γυναίκα έπεσε στη θάλασσα και πέθανε. «Ήμουν τόσο κουρασμένη και φοβισμένη», λέει η Sabah. Στη νέα τους ζωή ως πρόσφυγες στο Djibouti, η μαμά της Sabah αγωνίζεται προκειμένου να εξασφαλίσει τα απαραίτητα για την ίδια και τον Ahmed, τον μικρότερο αδερφό της. Η Sabah λέει ότι της λείπουν το σπίτι και όλα της τα ρούχα, που κάηκαν μαζί με το σπίτι από τη φωτιά που προκάλεσαν οι πύραυλοι. Της λείπουν οι σοκολάτες, τα μήλα, οι μπανάνες και τα φιστίκια. Πιο πολύ της λείπει η κούκλα της, η Amira, που καταστράφηκε μαζί με το σπίτι. Τώρα, δεν έχει κούκλα για να παίζει. Πέρα απ' όλα αυτά, τα όνειρα της Sabah είναι ακόμη ζωντανά. Θέλει να γίνει γιατρός στο μέλλον, για να μπορεί να βοηθά τη μητέρα της.

Ο Ali (το όνομα έχει αλλαχθεί) είναι 13 ετών και ζει με την οικογένειά του στο **Παλαιστινιακό Camp** Bourj Barajni. Η οικογένειά του εγκατέλειψε τα περίχωρα της Dara, στη **Συρία**, μετά την ανταλλαγή πυρών που είχε σαν συνέπεια να καταρρεύσει το σπίτι τους. Ο πατέρας του Ali (55 ετών) και ο μεγαλύτερος αδερφός του εργάζονταν ως οδηγοί ταξί στη Συρία. Στη Συρία, όλα τα παιδιά πήγαιναν σχολείο, είχαν σπίτι να μείνουν και είχαν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Τώρα, τέσσερις γενιές - περίπου 12 άτομα - ζουν σε δύο δωμάτια, με ελάχιστα υπάρχοντα. Ο πατέρας του Ali μιλά για τη Συρία: «Ήταν πολύ καλύτερα πριν. Ζούσαμε μια καλή ζωή.» Ο πατέρας του σταμάτησε να δουλεύει όταν το αυτοκίνητό του καταστράφηκε από τους βομβαρδισμούς. «Προσπάθησα να φτιάξω το αυτοκίνητο και να το κάνω να δουλεύει, αλλά δεν μπόρεσα. Ήταν πολύ μεγάλο το κόστος. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα.» Παρόλο που η οικογένεια είναι πλέον ασφαλής, οι ίδιοι δεν τη νιώθουν αυτήν την ασφάλεια. Είναι αγχωμένοι και τρομαγμένοι. Ακόμα και οι βροντές τους θυμίζουν τους βομβαρδισμούς. Η οικογένεια αποφάσισε να ζει στο camp, επειδή έχουν κάποιους φίλους εκεί, αλλά και γιατί το κόστος ζωής στο camp είναι χαμηλότερο. Χρειάζονται 300 δολάρια για ενοίκιο, 50-60 δολάρια για το ρεύμα και άλλα 100 δολάρια για φαγητό. Ο Ali και ο μεγαλύτερος αδερφός του Ramy (17 ετών) είναι που στηρίζουν οικονομικά την οικογένεια. Ο αδερφός του Ali δουλεύει σε ένα κατάστημα με τηλεοράσεις και ο Ali στο καφέ Shisha. Ξεκινά στις 9 το πρωί και κάποιες ημέρες δεν γυρίζει σπίτι πριν από τις 2 τα ξημερώματα. Βγάζει 200 δολάρια τον μήνα.

Η 16χρονη Shifa έζησε στο camp προσφύγων του **Za'atari** για περισσότερο από έναν χρόνο. Διέφυγε από το Dera'a, στη νότια **Συρία**, με τη μητέρα της και τον πατέρα της, τρεις αδελφούς και δύο αδελφές. «Βομβαρδιζόταν το χωριό μας και, έτσι, μπήκαμε στο αυτοκίνητο και πήγαμε στα σύνορα. Ήταν πολύ τρομακτικό. Μας πήρε τρεις ημέρες να φτάσουμε στο Za'atari.»

Ο θείος της Shifa και η οκτάχρονη ξαδέρφη της τραυματίστηκαν στη Συρία. Η ξαδέρφη της τραυματίστηκε στο κεφάλι, αλλά επιβίωσε, και ζει και αυτή τώρα στο Za'atari. Ο θείος της αιχμαλωτίστηκε και εξαναγκάστηκε να παραμείνει στη Συρία. Της λείπει ο θείος της και ο αδελφός της, που εξακολουθεί να ζει στη Συρία, αλλά τους μιλάει στο τηλέφωνο.

«Τον πρώτο μήνα, έκλαιγα κάθε μέρα, αλλά μετά συνήθισα. Η ζωή είναι διαφορετική. Είχαμε μια καλή ζωή στη Συρία, αλλά τώρα είναι άσχημα. Μου λείπει το σπίτι μου. Παρόλο που γίνονται βομβαρδισμοί, θέλω να πάω σπίτι μου. Μου λείπει η Fatema, η φίλη μου από το σχολείο.»

Η Shifa είναι στην Τάξη 9 στο Σχολείο 3, ένα από τα τρία σχολεία που στήθηκαν και τελούν υπό τη διαχείριση της UNICEF. «Μου αρέσει να έρχομαι στο σχολείο και να βλέπω τον φίλο μου τον Salam. Από μικρή μου άρεσε το σχολείο. Μελετώ μαθηματικά, αγγλικά, αραβικά, ιστορία, επιστήμη και γεωγραφία. Σκοπεύω να γίνω φαρμακοποιός. Θέλω να βοηθήσω τους ανθρώπους στη Συρία.»

21 Μαρτίου 2015: Ένα αγόρι κρατά τον αριθμό εγγραφής του, μετά από τελετή που επισημοποιεί την απελευθέρωσή του από την ένοπλη ομάδα Cobra Faction του Δημοκρατικού Στρατού του **Νότιου**

Σουδάν (South Sudan Democratic Army - SSDA), στο απομακρυσμένο χωριό Lekuangole, στην πολιτεία Jonglei. Στις 21 Μαρτίου του 2015, στο Νότιο Σουδάν, έως και 250 παιδιά – συμπεριλαμβανομένων τεσσάρων κοριτσιών, ένα εκ των οποίων 9 ετών – απελευθερώθηκαν από τον SSDA. Άλλα 400 πρόκειται να απελευθερωθούν μέσα στις επόμενες δύο ημέρες.

Είναι η τρίτη απελευθέρωση παιδιών, μετά από συμφωνία ειρήνης μεταξύ της ένοπλης ομάδας και της κυβέρνησης. Η Εθνική Επιτροπή Αφοπλισμού, Αποστράτευσης και Επανάσταξης της κυβέρνησης (NDDRC) και η UNICEF συνεργάζονται για τη φροντίδα των παιδιών και την επανένταξή τους στις κοινότητές τους. Η ένοπλη ομάδα Cobra Faction ενημέρωσε τη UNICEF ότι έχουν 3.000 παιδιά.

Σε τελετή της οποίας ηγήθηκε η Επιτροπή NDDRC, επισημοποιώντας την απελευθέρωση των παιδιών, τα παιδιά αντάλλαξαν τα όπλα και τις στολές τους με πολιτικά ρούχα. Στη συνέχεια, η UNICEF ανέλαβε την ευθύνη να φροντίσει τα παιδιά σε ένα χωριό προσωρινής φροντίδας, όπου τους παρέχεται φαγητό, στέγη και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Η UNICEF και οι συνεργάτες της θα ξεκινήσουν τη διαδικασία εντοπισμού των οικογενειών και, όπου χρειάζεται, θα προσφέρουν ψυχοκοινωνική στήριξη.

Ο Mohammad, 15 ετών, κάθεται μπροστά από το προσφυγικό camp Azraq, όπου ζει με την οικογένειά του. Διέφυγε πριν από δύο χρόνια, όταν οι συγκρούσεις στη πόλη του **Golan Heights** της νοτιοδυτικής **Συρίας** έγιναν έντονες και ζει στο προσφυγικό camp ενάμιση χρόνο.

«Στη Συρία, συνηθίζαμε να παίζουμε έξω μέχρι αργά το βράδυ, γύρω στις 8. Μια νύχτα, ενώ παίζαμε, είδαμε πολλά αεροπλάνα στον ουρανό. Σταματήσαμε να παίζουμε και κοιτάξαμε τα αεροπλάνα. Ξαφνικά, ακούσαμε πολύ δυνατές εκρήξεις βομβών και ο κόσμος άρχισε να ουρλιάζει, άλλοι φώναζαν, πολλοί είχαν τραυματιστεί και ήταν πεσμένοι κάτω. Εγώ έπεσα κάτω μαζί με τους φίλους μου. Κοίταξα γύρω μου και υπήρχε σκόνη παντού. Κατατρόμαξα και έτρεξα σπίτι μου.»

«Την επόμενη μέρα, οι βόμβες προσγειώνονταν μπροστά στο σπίτι μου. Τότε ήταν που αποφάσισε η οικογένειά μου ότι ήταν πολύ επικίνδυνο να μείνουμε και πήγαμε πιο μέσα στο Golan, αλλά παραμείναμε στην πλευρά της Συρίας για κάποιο καιρό και, μετά, περάσαμε τα σύνορα για Ιορδανία.»

«Θέλω να γυρίσω στη Συρία, αλλά φοβάμαι να δω τους βομβαρδισμούς. Παρόλο που τώρα ζούμε στη σκληρή έρημο, όπου βρίσκεται αυτό το camp, και ακόμη και τα ζώα θα δυσκολεύονταν να ζήσουν εδώ, το προτιμούμε γιατί νιώθουμε πιο ασφαλείς.»

Η Safa είναι 14 ετών. Είναι μια **Σύρια** πρόσφυγας που διέφυγε τη βία πριν από δύο χρόνια, στο camp Kawergosk, στο **Βόρειο Ιράκ**. «Έχουν περάσει τέσσερα χρόνια από την τελευταία φορά που τα παιδιά εδώ είδαν τους συγγενείς τους, τους φίλους τους και τα σπίτια τους. Υπεύθυνοι είναι οι πολιτικοί. Θέλω να σας πω, πολιτικοί, να σταματήσετε αυτό το παιχνίδι για να μπορέσουμε να γυρίσουμε στη χώρα μας, και τα παιδιά που έχασαν τους γονείς τους να μπορέσουν να έχουν ένα μέλλον, για να μπορέσουμε και εμείς να έχουμε ένα μέλλον.»

«Η ζωή συνεχίζεται. Συνεχίζω να παρακολουθώ μαθήματα αγγλικών και πηγαίνω σχολείο κάθε μέρα. Κάποιες φορές βρέχει και, όταν γυρίζω σπίτι, είμαι καλυμμένη με λάσπη. Έχω δυο χρόνια να δω τους φίλους μου στη Συρία και τα ανίψια μου. Ούτε τ' αδέρφια μου έχω δει.»

«Ξέρω ότι υπάρχουν παιδιά από τη Συρία που ζουν σε camp τον διπλάσιο χρόνο απ' ό,τι εγώ. Υπάρχουν πολλά παιδιά που ζουν σε αυτά τα camp. Κάποια είναι στην ηλικία μου και άλλα μικρότερα ή μεγαλύτερα από εμένα. Πολλά από τα παιδιά που έχουν γεννηθεί εδώ, στο camp, δεν ξέρουν τίποτα για τη Συρία. Δεν ξέρουν ούτε καν πώς είναι. Δεν ξέρουν πώς είναι τα σπίτια τους. Κάποια από αυτά δεν έχουν καν γνωρίσει τους συγγενείς τους. Πολλά από αυτά είναι μικρά και έχουν, ωστόσο, χάσει τους γονείς τους.»

«Δυο χρόνια πέρασαν και η ευχή δεν έγινε πραγματικότητα ακόμη. Είμαι λίγο απογοητευμένη, αλλά πρέπει να αντιμετωπίσω την κατάσταση. Δεν εξαρτάται από εμάς το να φύγουμε από το camp και να γυρίσουμε πίσω. Η ζωή εδώ δεν είναι όπως στη Συρία. Καθόλου.»

9 Οκτωβρίου 2015, στη Γερμανία: ο Ahmad, 15 ετών (στα αριστερά), και ο αδελφός του Ali, 17 ετών (στα δεξιά), είναι ασυνόδευτα παιδιά που ήρθαν από το **Baalbek, στο Λίβανο**. Ο Ali, που έχει επιφορτιστεί με την προστασία του μικρότερου αδερφού του Ahmad σε αυτό το ταξίδι, είναι Παλαιστίνιος-Λιβανέζος. Άφησαν το σπίτι τους όταν έπαψε να υπάρχει ασφάλεια στην περιοχή λόγω της παρουσίας του ISIS και της Χεζμπολάχ.

«Δεν υπάρχει ασφάλεια. Δεν υπάρχουν δουλειές. Υπάρχει θάνατος κάθε μέρα.», λέει ο Ali. «Το ταξίδι από το Baalbek μέχρι εδώ ήταν μεγάλο και δύσκολο», λέει. Το ταξίδι με τη βάρκα και ο χρόνος παραμονής τους στο χαοτικό κέντρο μεταγωγής της Σερβίας ήταν τα πιο δύσκολα κομμάτια. «Ήταν τρομακτικό και δύσκολο γιατί σκεφτόμασταν ότι μπορούσαμε να πεθάνουμε ανά πάσα στιγμή, καθώς δεν ξέραμε κολύμπι. Δεν ήταν κανονικό πλοίο. Ήταν μια φουσκωτή βάρκα που πήγαινε μπρος-πίσω, με τόσο βάρος πάνω της, που θα μπορούσε να αναποδογυρίσει ανά πάσα στιγμή.» Στη Σερβία, έπρεπε να περιμένουν τρεις μέρες μέσα στο κρύο για να δηλωθούν και να πάρουν χαρτιά, μέχρι που αρρώστησε ο Ahmad και μετακινήθηκαν παράνομα μέσα από τη χώρα.

«Πού θα ήθελα να πάω; Αγαπώ τη Γερμανία.» «Νιώθω ότι το μέλλον είναι εκεί. Έχω φίλους εκεί.», λέει ο Ali. Όλοι μου είπαν ότι υπάρχουν δουλειές εκεί και ότι θα μπορώ να ζω με αξιοπρέπεια.» Ο ρόλος του Ali στην οικογένειά του είναι ρόλος ενήλικα. Δουλεύει και φροντίζει τα μικρότερα αδέρφια του. Άφησε το σχολείο στη Γ' Γυμνασίου για να απασχοληθεί πλήρως ως κομμωτής. «Ονειρό μου είναι να γίνω άνδρας, καλός άνθρωπος, με λεφτά, που να μπορεί να βοηθήσει τον υπόλοιπο κόσμο, ξεκινώντας από την οικογένειά μου. Όσο δύσκολο κι αν είναι, είναι καλύτερο από τους κινδύνους που είχαμε να αντιμετωπίσουμε στην πατρίδα μου. Ωστόσο, θα ήταν καλύτερα αν ήταν εδώ και η οικογένειά μου.»

Η 15χρονη Lydia Anthony κάθεται στο σπίτι της οικογένειάς της, στο camp Minawao για **Νιγηριανούς πρόσφυγες**, στο Far North Region, στο **Καμερούν**.

Η οικογένειά της εγκατέλειψε το χωριό τους μετά την επίθεση και τη λεηλασία που δέχτηκε από τους αντάρτες Boko Haram. Όταν έγινε η επίθεση, ήταν στο σχολείο.

«Όταν έκλεισε το σχολείο μου, έπρεπε να μείνω στη Limankara [πόλη] γιατί έμαθα ότι οι γονείς μου δεν ήταν πια στο χωριό μας.»

Η Lydia παρέμεινε στη Limankara μέχρι που δέχτηκε και αυτή η πόλη επίθεση. Στη συνέχεια, έφυγε για τα σύνορα, όπου έμαθε ότι οι γονείς της ήταν στο Minawao.

«Όταν έμαθα ότι το χωριό μου δέχτηκε επίθεση, λυπήθηκα», θυμάται η Lydia. «Τον αδελφό μου τον είχε απαγάγει για κάποιο καιρό η Boko Haram, μέχρι που δραπέτευσε ένα βράδυ.»

Η UNICEF προσφέρει σχολικά αναλώσιμα και άλλη εκπαιδευτική υποστήριξη στο camp, το οποίο στέγαζε 7.000 πρόσφυγες όταν άνοιξε για πρώτη φορά, τον Ιούλιο του 2013, ενώ τώρα στεγάζει 33.760 άτομα – προκαλώντας τεράστια πίεση στη δυνατότητα παροχής ανθρωπιστικής βοήθειας. Η ανησυχία για τη διαθεσιμότητα φαγητού, νερού και στέγης παραμένει προτεραιότητα στο camp, εξαιτίας της συνεχόμενης εισροής νέων προσφύγων.

2 Σεπτεμβρίου 2014.

«Όταν έκλεισε το σχολείο μου, δεν είχα τίποτα να κάνω. Βοηθούσα τη μητέρα μου στο πλύσιμο των πιάτων και στην καθαριότητα του σπιτιού. Δεν είχα τίποτ' άλλο να κάνω», λέει η Divine, 10 ετών, από το **Bangui, Κεντροαφρικανική Δημοκρατία.**

«Φύγαμε με την οικογένειά μου από το σπίτι μας όταν ξέσπασαν επεισόδια στην πρωτεύουσα τον Δεκέμβριο. Πήγαμε να μείνουμε στη θεία και στον θείο μου, στα προάστια της πόλης. Ακούγαμε τον ήχο των όπλων και τους πυροβολισμούς και, έτσι, καθόμασταν πάντα στην αυλή. Δεν έχουμε γυρίσει στο σπίτι μας ακόμη. Μία από τις καλές μου φίλες, η Pauline, δεν γύρισε στο σχολείο. Δεν ξέρω πού πήγε ή εάν εγκατέλειψε την πόλη. Ίσως κάποια μέρα, σύντομα, να γυρίσει.»

«Παρόλο που δεν έχουμε γυρίσει στο σπίτι μας, εγώ πηγαίνω στο παλιό μου σχολείο. Οι δάσκαλοι του σχολείου είναι καλοί και μου αρέσει να μαθαίνω καινούργια πράγματα. Θέλω να γίνω γιατρός και, γι' αυτό, πρέπει να διαβάσω πολύ.»

18 Ιουνίου 2015: Ένα κορίτσι από το **Μπουρούντι**, μεταφέροντας τη μικρή της αδερφή σε έναν μάρσιπο στην πλάτη, χρησιμοποιεί μια μεγάλη ομπρέλα για προστασία από τον ήλιο, καθώς πηγαίνει προς το σημείο όπου μοιράζουν νερό, στο camp προσφύγων Nyagugusu, στην περιοχή Kigoma, στην **Ενωμένη Δημοκρατία της Τανζανίας**. Η UNICEF προσφέρει 30.000 λίτρα σε ασκούς νερού στο camp, όπου το νερό αρχίζει να γίνεται σπάνιο, καθώς καταφθάνουν περισσότεροι πρόσφυγες από το Μπουρούντι.

Στα μέσα του Ιουνίου του 2015, στην Ενωμένη Δημοκρατία της Τανζανίας, περισσότεροι από 63.650 πρόσφυγες από το Μπουρούντι αναζήτησαν καταφύγιο για να διαφύγουν τη βία και την πολιτική αναταραχή στον τόπο τους. Υπάρχουν περισσότεροι από 110.000 Μπουρουντιανοί – στην πλειονότητά τους γυναίκες και παιδιά – που έχουν διαφύγει στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, στη Ρουάντα και στην Ενωμένη Δημοκρατία της Τανζανίας για να γλιτώσουν από τις εχθροπραξίες.

Η μεγάλη εισροή προσφύγων έχει ως αποτέλεσμα τον συνωστισμό και την περιορισμένη πρόσβαση σε ασφαλές πόσιμο νερό και επαρκή υγιεινή, θέτοντας κίνδυνο για τη μετάδοση ασθενειών, συμπεριλαμβανομένης της χολέρας. Παρόλο που ένα πρόσφατο ξέσπασμα χολέρας συνεχίζει να σταθεροποιείται, παραμένει σημαντικός ο κίνδυνος αναζωπύρωσης. Στην περιοχή Kigoma, το camp Nyagugusu έχει επεκταθεί για να φιλοξενήσει τους εισερχόμενους πρόσφυγες από το Μπουρούντι, πλέον των 50.000 προσφύγων από τη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, που ζουν εκεί εδώ και 20 χρόνια.